

pattust puhtaks (1 Joh. 1, 7), ja on weepesemise läbi puhtaks pestud, se on püha ristmisse läbi ja se püha Waimi ande läbi, mis ristimises sala oma tööd teeb, et tal ei peaks olema ühtegi wiga, ega kortsu, ega muud selle sarnast, waid et ta peaks püha ja laitmata olema (Ew. 5, 26. 27. Tim. 3, 5), teiseks, ta saab ühte puhku uendud ja finnitud pühaduses selle läbi, et temas pruugitakse püha salausi, kelle läbi antakse risti inimestele, kui meie juba ütlesime, önsaks tegijat Jumala armu annet, peale sedaka Jumala söna ja palve läbi, mis loetakse iga päew Templides, kelle läbi pühitsetakse, Apostli tunistuse järele iga Jumala loom (1 Tim. 4, 4, 5); kolmandaks, ta vijab ennast puhtaks föigest rojukest, ja pühitseb fa selle pärast Jumala nimel omad templid ja muud tema asjad, ja fa need elu majad, kus tema lapsed elawad, peale sedaka tuult, ja wet ja sõoma asju, mis nemad sõivad; neljandaks, ta fannab iga viisi oma laste Jumala-kartliku elu ja nende lunastuse eest oolt, ja selle pärast: a) tulatab neile Jumalat meeles, öppetab neid usku tundma ja fuidas peab Jumala kartlikult elama ja sunnib neid igawest önsust taga otsuma, ja föike seda teeb ta mitte üksi oma söna läbi, — mitte üksi oma lugemiste, laulu laulmiste ja öppetuste läbi, waid fa oma viisside, püha teude ja nende kujude läbi, kus on Jumala teud, Tema meeles pärali sed inimesed ja fa se üles maalitud, mis saab pärast surma bigede ja pattustega saama; b) ta puhastab neid pattust ja finnitab nende waimu nende födimises lihaga mitte üksi pattu kabetsemise ja salasilkul viisil Kristusega ühendamise läbi, waid fa enese ära surmamise (piinamise) läbi, — paastude, waliwamiste ja möne muu ea töö läbi, mis muud kirikud, nagu Lutheruse kirik, ei sallid; v) ta trööstib oma lapsi pühas elus ja palub neile Jumala käest Tema armu abi ise otse kohe ja fa Tema püha inimeste läbi, kes seisvad, Johannese se Jumala söna tundja tunistuse järele, Ju-

mala auujärje ümber ja teewad oma palvid tema ees nende eest, kes maa peal elawad (Joh. 13, 6. 8. 8, 3. 4); g) ta fannab kui üks oolekandja ema nende lunastuse eest oolt mitte üksi nende elu aeval, waid fa pärast nende surma; sellepärasd saadab ta neid oma palvetega tulewa ilma ja palub armulist Jumalat, et ta annaks nende ingele ühe rahu paiga taewa riigis, seest ta usub, et Jumal ei ole mitte üksi elawatte, waid fa surnutte Jumal: fest köik elawad Temale (Luk. 20, 38); nisugune püha kiriku oole kandmine oma laste pühitsemise ja lunastuse eest ei jäää tühjaks, waid ta teeb seda, et palju tema laste ulgast, kes oma lunastuse eest oolt kandivad, saavad tema öppetuse ja juhata misse järele väga pühaks ja taewa riigi osaliseks. Seda tunistavad need pühad mehed üles, kes nagu öttesid meie Kirikus ja näitsid oma pühadust selle läbi, et naad tegid Jumala väle läbi mitmesugusid imetegusid, kui aga nende käest föwaste paluti. Se on fa töö, et meie Kirikus on fa küllalt pattusid; aga selle juures ei ole ta süudi, sellepärasd et ta ei öppeta sedagi pattu tegema, waid kaitseb iga ühte pattust, — seda teeb meie lunastuse waenslane, kes külwab Jumala pöllu peale ohakad puhta niisu seffa (Math. 13, 25). Nisuguses suures kojas, kui Jumala kirik, on mitme sugused riistad; Apostel räägib, et seal on möned riistad küllased ja möned öbesed, aga möned jälle puused ja kivised, — need on pattused ristiinimised (2 Tim. 2, 20). Esimeses ristiisu Kirikus oli fa küllalt pattusid inimesi (Joh. 4, 1—8. 2 Kor. 12, 20. 21); Apostlittegi ulgas oli Judas äraandja. Alga et meie Kirikus ilmuwad pattuste ulgas selle kurjuse aaval, kus seisab Apostli tunistuse järele köik maailm (1 Joh. 5, 19.) suured biglased inimesed, seda ta fannab nagu mönda wilja Jumala auuks ja kuiduseks (1 Wilip. 1, 11), et kül meie lunastuse waenslane seisab selle wastu se köik näitab, et meie Kirik on töveste püha ja üks önsaks tegija Kirik; muidu ei oleks